

...μικρό σημείωμα με αφορμή τα συμβάντα στην Ν. Ζηλανδία.

Μαζί με τις εντυπωσιακές ανακαλύψεις, τις μοναδικές εφευρέσεις, τις υψηλές επιδόσεις στις επιστήμες και στις Τέχνες, οι πρόγονοί μας, αυτοί που δίκαια θεωρούνται ως εκείνοι που έθεσαν τα θεμέλια του δυτικού πολιτισμού, επέμεναν και στη θρησκευτική πίστη.

Το ιδεολογικό τους κατασκεύασμα, το δωδεκάθεο, όπως τεκμαίρεται στις μέρες μας, είχε ταυτόχρονα μια απλοϊκή δομή αλλά και ένα πολύπλοκο έργο. Διατύπωσε κανόνες, επέβαλε τιμωρίες στις περιπτώσεις καταπάτησης αυτών και όριζε πέρα από τους πολιτικούς νόμους και έναν ακόμα έλεγχο στην κοινωνία τους. Τον θρησκευτικό.

Η αδυναμία του ανθρώπου να κατανοήσει το σύμπαν, τα φαινόμενα και τα γεγονότα, ήταν μια άριστη αφορμή προς την θεϊκή αρωγή. Έτσι, η θρησκευτική πίστη, του έδινε δύναμη να αντικρίσει την πραγματικότητα, του έδινε και ελπίδες για να σταθεί μπροστά στις δυσκολίες της ζωής αλλά και στο δέος του θανάτου. Ταυτόχρονα αποτελούσε και μια ακόμα τροχοπέδη για ότι, μέσα στην πορεία του χρόνου, θεωρείτο παράτυπο, παράνομο, κακό, ή επικίνδυνο. Ο Ντοστογιέφσκι, το επικαλείται ξεκάθαρα στους αδελφούς Καραμαζώφ: «αν ο θεός δεν υπάρχει τότε όλα επιτρέπονται».

Θα περιμέναμε όμως, καθώς ο χρόνος κυλούσε ολοένα και επιταχυνόμενος, καθώς η ανθρώπινη οξυδέρκεια και μελέτη κατανοούσε όλο και περισσότερα, η ανάγκη για την θρησκεία να υποχωρεί. Μπορούμε έτσι, να καταλάβουμε το ρόλο της Ιεράς εξέτασης, το

κάψιμο των απίστων στην πυρά, τον κατάλογο των απαγορευμένων βιβλίων, την απειλή του αφορισμού. Μπορούμε επίσης να κατανοήσουμε το πελώριο οικονομικό κύκλο που συντηρεί και συντηρείται από τον θρησκευτισμό, σε ολόκληρο τον πλανήτη. Κάπως έτσι και οι Σταυροφορίες του Μεσαίωνα, αφενός δικαιολογούνται με την λογική των σκοτεινών χρόνων, αφετέρου καταλαβαίνουμε, πέρα από την ιδεολογική τους κάλυψη και το πολιτικό τους κομμάτι.

Αυτό που είναι δυσερμήνευτο και δυσάρεστο, στον 21ο αιώνα, είναι το μέγεθος του φανατισμού που κυβερνά ένα μεγάλο μέρος των πιστών. Διότι είναι δικαίωμά τους να πιστεύουν ότι το νερό μπορεί να γίνει κρασί, τα ψάρια να ανασταίνονται στο τηγάνι, ή ακόμα ο πίδακας των ούρων να μην κατευθύνεται προς την Μέκκα και φυσικά να απόσχουν της κατανάλωσης αλκοόλ. Όπως επίσης είναι δικαίωμά τους να αφήνονται στο θαύμα του αγίου φωτός. Αλλά δεν μπορεί να είναι δικαίωμά τους, η χρήση οποιασδήποτε μορφής βίας για οποιοδήποτε λόγο.

Και όμως στον 21ο αιώνα όπου συμβαίνουν θαυμαστά πράγματα, ο φανατισμός της θρησκευτικής βίας, τείνει να γίνει ανεξέλεγκτος και σε ορισμένες περιοχές του πλανήτη η ζωή να πλησιάζει, ή και να ξεπερνά, τα βαρβαρικά πρότυπα του μεσαίωνα. Όπως έχει διατυπωθεί, η άρνηση του Διαφωτισμού χαρακτηρίζει τις μονοθεϊστικές θρησκείες: λατρεύουν το πνευματικό σκοτάδι για να μπορούν να διατηρούν τους μύθους τους.

Ακόμα και την δεκαετία του '80 ο ισχυρότερος άνθρωπος του πλανήτη, ο πρόεδρος των Η.Π.Α. Ronald Reagan, δεν δισταζε να δηλώνει για τους οροθετικούς, οι οποίοι τότε υποτίθεται πως ήταν όλοι τους ομοφυλόφιλοι ή ναρκομανείς, ότι: *«Ίσως ο Κύριος έφερε αυτήν την πανώλη, επειδή το παράνομο σεξ παραβιάζει τις Δέκα Εντολές»*.

Με τέτοιες σκέψεις και κυρίως με τέτοιες πρακτικές η ανθρωπότητα δεν μπορεί να προχωρήσει. Φλερτάρει έντονα με το βαρβαρικό της παρελθόν, τείνει στην υπόθεση ότι οι θρησκείες δεν είναι παρά μια ανθρώπινη εφεύρεση. Αν η θρησκευόμενη ανθρωπότητα στοχεύοντας την παράδεισο καταστρέφει την επίγεια ζωή, είναι οδυνηρό. Αν υποθεθεί δε, ότι όλα αυτά έχουν και μια υστερόβουλη, κατευθυνόμενη τροχιά, όπου ο πιστός γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης, τότε τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα.

Δεν αιτούμαι την κατάργηση των θρησκειών, πράγμα ανέφικτό ούτως ή άλλως. Επιθυμώ την ελάχιστη αντίληψη του να ζησει ο κάθε πιστός, σεβόμενος την πίστη ή την αθεΐα του διπλανού. Επιθυμώ να μην έχουμε μοντέρνες σταυροφορίες και σύγχρονες τζιχάντ. Ατυχώς

κάτι τέτοιο φαντάζει, στις μέρες μας, σαν πελώριο βήμα πολιτισμού, σαν άλλος ένας απαγορευμένος καρπός.

Καλοκαιράκι του '74 και ενώ έχουν μεσολαβήσει μέσα στους τελευταίους εννέα μήνες, η εξέγερση του Πολυτεχνείου, το πραξικόπημα Ιωαννίδη, το πραξικόπημα στην Κύπρο και η Τουρκική εισβολή, η μητέρα μου, η οποία επιπροσθέτως κουβαλούσε και στις αποσκευές της, Κατοχή, Εμφύλιο, Ιουλιανά, 21η κλπ., μονολογούσε ότι ήθελε να ζήσει σε ένα μέρος ήρεμο, χωρίς όλη αυτή τη τρέλα και χαριτολογώντας έλεγε, ότι θα πάει στην Ν. Ζηλανδία. Ε! λοιπόν δεν έμεινε ούτε αυτή στο απυρόβλητο.